

NIIN KAUAS KUIN OMAT SIIVET KANTAA

Käsikirjoitus, ohjaus, puvustus, lavastus: Kati Outinen

Näyttelijä: Kati Outinen

Alli on aina ollut kiltti. Alli sai aina koulussa kiitettäviä numeroita, etenkin käytöksessä. Alli valmistui yliopistosta kiittäen hyväksyttynä. Nyt Allilla on diagnosoitu muistisairaus. Alli haluaa olla siinäkin kiitettävä. Ja hyväksyty.

Niin kauas kuin omat siivet kantaa on esitys muistista ja minuudesta. Sen päähenkilö on Alli, työikäinen ihminen, muistisairas. Alli yrittää pärjätä muuttuneessa arjessaan. Allin uusi elämä on sarja hauskoja, liikuttavia, absurdeja ja traagisia tilanteita, joissa Alli yrittää luovia parhaan kykynsä mukaan.

Olenko minä minä, vaikka en muistakaan parasta ystävääni? Miten löydän perille, vaikken muistakaan, mihin olen menossa? Minkälaista apua haluan ja tarvitsen? Häpeänpö tilannettani? Häpeävätkö muut tilannettani? Olenko potilas vai asiakas? Onko minulla oikeuksia? Pitääkö osata olla oikeanlainen muistisairas?

Esitys kestää puoli tuntia. Esityksen muotona on monologi, jossa Alli käy läpi muuttunutta suhdetta itseensä, elämäänsä ja ympäristöönsä. Esityksen jälkeen on mahdollisuus keskusteluun esiintyjän ja katsojien välillä.

Esitys luo siltaa järjen ja sydämen välille.

Diagnoosi muistisairaudesta mullistaa elämän, eikä vain diagnoosin saaneen elämää, vaan kaikkien häntä lähellä olevien elämän, puolison, sukulaisten, ystävien ja työtovereiden elämän. Esityksen käsikirjoituksen pohjana ovat omat kokemukset muistisairaiden vierellä kulkemisesta, keskustelut muistisairaiden ja heidän omaistensa kanssa, erilaiset dokumentit, tutkimukset, esseet kolumnit, fiktiot. Materiaalia kertyy koko ajan lisää - jokaisella kohtaamalla ihmisenä, jolle olen esitykseni aiheesta puhunut, on jonkinlainen suhde muistisairauteen, on se sitten siihen liittyvä omakohtainen kokemus tai pelko siitä, että itse sairastuu. Olen saanut kuulla liikuttavia, hulluja, hauskoja ja koskettavia tarinoita sairauden kosketuksesta ihmisten elämään.

Esitys valottaa sitä psykofyysistä ja emotionaalista maailmaa, jonka diagnoosin saanut kokee. Sen tarkoitus on tuottaa alkusysäys ymmärrykselle ja keskustelulle muistisairaiden, heidän läheistensä ja hoivahenkilökunnan välille.

” Miksi surra sitä, mihin ei enää kykene, kun voi iloita siitä, mitä vielä osaa.”

